

med sig ned ad Kysten, saa at den ikke naaer Land. Man har ogsaa foreslaaet at have en Drage ombord med en lang Line og lade Dragen gaae tilveirs med Paalandsvind, i hvilket Tilfaelde den vil kunne naae ind til Landet, saa at der derved blev tilveiebragt en Forbindelse mellem dette og Skibet. Det maa imidlertid erindres, at Søfolk nu engang ere af den Beskaffenhed, at de, naar de gaae hjemme fra, ikke tænke paa, hvorledes de skulle bære sig ad i sige Tilfaelde, og skjøndt der har været rettet mange Opfordringer til dem om at forsyne sig med Redningsbaade, Velter og andre saadanne Ting, er det dog som oftest ikke lykkedes at formaae dem dertil, idet de kun have efterkommet det, naar det er blevet befalet. At Redningsbaade kunne gaae ud med Paalandsstorm, er en Selvsølge, men Storm og Storm ere to forskjellige Ting, og en Storm kan være saa voldsom, at Baadene maae blive inde, hvorimod man ved en almindelig Storm, selv ved en meget høi Sø — som den ærede Folkehingsmand vilde forundre sig over, hvis han saa den — kan gaae ud igjennem Brændingerne i saadanne Baade.

Madjen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Madjen: Efter min Erfaring troer jeg dog at vide, at der idetmindste ved mange Strandinger er blevet tilveiebragt Communication med Landet derved, at Skibsfolkene have sat en Line paa en Tønde og ladet denne gaae mod Land; men naturligtvis skal Binden da bære lige mod Land.

Tscherning: Naar jeg har gjort det ærede Thing opmærksomt paa, at dette Lovforslag er kommet frem med en vis Grad af Skynsommelighed, saa har jeg holdt mig til Motiverne, som sige, at det enkelte Ulykkestilsælde kunde begrunde en Afvigelse fra det Princip, om hvilket der under Forhandlingerne paa Rigsdagen om det senest vedtagne Lovforslag om nye Redningsstationers Oprettelse herskede

Samstemning mellem Repræsentationen og Regjeringen, at nemlig Oprettelsen af nye Stationer i alt Fald for det Første skulde betragtes som afsluttet. Altsaa, alle de Tilfælde, her ere omtalte, med Undtagelse af dette sidste Tilfælde, maae jo dengang have ligget for til Overveielse og ikke været ansete som stikkede til at begrunde et Forslag af den Natur som det foreliggende. Naar nu altsaa et Forslag pludselig kommer frem i Genhold til den enkelte Sag, hvorom der i Motiverne er Tale — thi der er jo ikke forløbet saa mange Maanedes, siden den deri omtalte Ulykke fandt Sted — saa forekommer dette mig at være steet noget hovedfulds. De Overveielser med Hensyn til Veien og med Hensyn til de forskjellige Midler, der antages at kunne gjøre denne Bei god, vise ogsaa, at der kunde træffes andre Foranstaltninger, som maastee gjorde det ufornødent at vedtage dette Forslag. Jeg kan derfor ikke opfordre til at vedtage et Lovforslag, som fremkommer mod et af Regjeringen og Repræsentationen antaget Princip, ligeoverfor et enkelt Tilfælde og efter en temmelig kort Overveielse og Undersøgelse af Sagen. En saadan Fremgangsmaade troer jeg, man kan kalde skynsommel nok, og jeg troer den, maa foranledige Repræsentationen til meget alvorlige Undersøgelser, saa at denne ikke, førend disse ere foretagne, gaaer til en aarlig Udgift af 400 Rd. og en Udgift een Gang for alle af 4,000 Rd.

Judenrigsministeren: Jeg skal blot gjentage, at jeg ikke kan ansee dette Forslags Fremlæggelse for at være steet for hurtig. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, har nu gjentagende udtalt, at det Ulykkestilsælde, der har fundet Sted, og hvorved Mennekketiv ere gaaede tabte, ikke er tilstrækkeligt til, at vi skulde fravige det Princip, som i en tidligere Samling er vedtaget; men for mig har dette Tilfælde været tilstrækkeligt. Jeg maa imidlertid, som sagt, overlade til det ærede Thing at afgjøre, hvorvidt det Tilfælde, som har foranlediget Lovforslagets Fremlæggelse, er tilstrækkeligt for det til at vedtage Forslaget, eller om det vil forkaste samme. De andre Foranstaltninger, som der kunde være at træffe, og hvor-